

JAARVERSLAG OVER 2018

De samenstelling van het Dagelijks Bestuur was eind 2018 als volgt:

<u>DAGELIJKS BESTUUR</u>		<u>jaar van aftreden</u>
Voorzitter:	mr. ing. E.R.C. van Toorenborg	2021
Ondervoorzitter:	ir. J.C. van der Poel	2021
Leden:	ir. F. Sperling	2021
	mr. ing. D.H. Poelman	2021
Secretaris/penningmeester:	mr. J.P. van den Berg	

Het Algemeen Bestuur was eind 2017 als volgt samengesteld:

<u>De Maatschappij</u>		
ir. J.C. van der Poel	Apeldoorn	2021
ir. C. Metselaar	Uden	2020
ir. H.H.M. Witteveen	Voorburg	2021

<u>Koninklijk Instituut van Ingenieurs KIVI</u>		
prof. dr. ir. L.A.M. van Dongen	Eindhoven	2019
mr. ing. D.H. Poelman	Delft	2021
ir. F. Maatje	Sassenheim	2019

<u>NLingenieurs</u>		
ir. F. Sperling	Hoewelaken	2021
ir. D.A. van Valkenburg	Driebergen	2021
vacature		

Het Algemeen Bestuur had eind 2018 één vacature.

In 2018 zijn elf zaken aangebracht. Van alle nog lopende zaken werd één zaak ingetrokken. Eén zaak werd niet in behandeling genomen omdat de voorlopige waarborgsom niet werd voldaan.

De Raad had eind 2018 dertien zaken in behandeling; één zaak uit 2015, één zaak uit 2016, twee zaken uit 2017 en negen zaken uit 2018.

In 2018 is in vijf zaken vonnis geweest, waarvan twee verstekvonnissen en één vonnis in een bevoegdheidsincident, waarin arbiters zich bevoegd verklaarden. In drie zaken trad één arbiter op en in twee zaken traden drie arbiters op.

Het jaar werd afgesloten met een negatief resultaat van € 264,--.

Den Haag, mei 2019

J.P. van den Berg

OVERZICHT VAN DE IN 2018 BEHANDELDE ZAKEN

1. VERSTEKVONNIS van 31 augustus 2018
Zaaknummer: 17/03
Arbiter: mr. ing. E.R.C. van Toorenborg

Arbitraal verstekvonnis; artikel 49 statuten Raad; artikel 1043a lid 2 Rv; betaling facturen; buitengerechtelijke incassokosten; artikel 15 lid 5 ALIB 2015; artikel 242 lid 1 Rv; afgifte goederen

L. heeft goederen en diensten geleverd aan Q. De hiervoor door L. aan Q. verstuurde facturen zijn tot een bedrag van € 613.000,- onbetaald gebleven. L. vordert van Q. betaling van dit bedrag, vermeerderd met de overeengekomen rente op grond artikel 15 lid 1 van de ALIB 2007. Ook vordert L. van Q. vergoeding van (buiten)gerechtelijke incassokosten en Q. te gebieden goederen van L. die L. gebruikt heeft bij de uitvoering van haar werkzaamheden op het terrein van Q., aan L. ter beschikking te stellen.

L. heeft onweersproken gesteld dat de ALIB 2007 van toepassing zijn op de overeenkomst tussen partijen, zodat arbiter hiervan uitgaat. Op grond van artikel 18 van de ALIB 2007 verklaart arbiter zich bevoegd van de vorderingen van L. kennis te nemen.

Q. heeft, ofschoon zij daartoe naar het oordeel van arbiter behoorlijk in de gelegenheid is gesteld, geen verweer gevoerd, zonder daartoe gegronde redenen aan te voeren. Op grond van het bepaalde in artikel 49 van de tot 16 oktober 2015 geldende statuten van de Raad en artikel 1043a lid 2 Rv is arbiter bevoegd aanstonds vonnis te wijzen.

Behoudens het hierna volgende komen de vorderingen van L. arbiter niet onrechtmatig of ongegrond voor, zodat arbiter deze vorderingen, met inachtneming van het hierna volgende, bij verstek toewijst.

De door L. gevorderde vergoeding van (buiten)gerechtelijke incassokosten wijst arbiter toe tot het door L. meer subsidiair gevorderde bedrag van € 5.856,40 op grond van het Besluit vergoeding voor buitengerechtelijke incassokosten 2012. De door L. primair gevorderde vergoeding van de door haar gemaakte (buiten)gerechtelijke incassokosten wijst arbiter af, nu L. deze vordering niet heeft gekwantificeerd en onderbouwd. De door L. subsidiair vergoeding van € 91.950,- op grond van artikel 15 lid 5 van de ALIB 2007 (15% van het te vorderen bedrag van € 613.000,-) matigt arbiter met toepassing van artikel 242 lid 1 Rv tot voornoemd bedrag van € 5.856,40, nu arbiter dit bedrag redelijk voorkomt als vergoeding voor buitengerechtelijke incassokosten van L. en L. niet heeft gesteld dat de door haar gemaakte buitengerechtelijke kosten hoger zijn dan dit bedrag.

De vordering van L. om Q. te gebieden de goederen als gespecificeerd in producties 6 t/m 9 bij de memorie van eis ter beschikking te stellen aan L. wijst arbiter slechts toe voor zover het de goederen betreft als gespecificeerd in productie 6, nu L. slechts heeft gesteld dat Q. deze goederen zonder recht of titel onder zich houdt, maar niet heeft gesteld dat Q. de goederen als gespecificeerd in producties 7 t/m 9 onder zich houdt.

Arbiter acht het redelijk dat de Q de arbitragekosten vergoedt aan L. en dat zij de kosten van juridische bijstand van L. vergoedt tot een bedrag van € 3.000,-.

2. VONNIS van 11 september 2018
Zaaknummer: 16/13
Arbiters: ir. H.H.M. Witteveen, ir. B. Schot en ir. J.A. Verwer

Aannemingsovereenkomsten revisiewerkzaamheden transformatoren; ontbinding; vordering tot terugbetaling; vervalbeding ex artikel XI lid 6 FME-CWM voorwaarden; artikel 248 lid 2 BW; niet-ontvankelijkheid subsidiaire vorderingen; niet-nakoming toezegging; tekortkoming; verzuim; artikel 6:271 BW; ongedaanmaking; terugbetaling

R. en E. hebben aannemingsovereenkomsten gesloten op grond waarvan R. revisiewerkzaamheden aan transformatoren van E. heeft verricht. De transformatoren vertoonden daarna gebreken, die R. langdurig, tot 15 april 2015, heeft geprobeerd te verhelpen, echter zonder het gewenste resultaat. E heeft de overeenkomsten ontbonden en terugbetaling van de door haar betaalde bedragen gevorderd.

R. heeft onder andere als verweer gevoerd dat E. in haar vorderingen niet-ontvankelijk moet worden verklaard op grond van artikel XI lid 6 van de toepasselijke FME-CWM voorwaarden, dat onder andere bepaalt dat rechtsvorderingen ter zake van gebreken binnen 1 jaar na tijdige reclame op straffe van verval aanhangig dienen te worden gemaakt.

Arbiters verwerpen het primaire standpunt van R. dat uit artikel XI lid 6 FME-CWM voorwaarden volgt dat E. uiterlijk binnen een jaar nadat zij over de gebreken aan de transformatoren heeft gereclameerd, procedures tegen R. aanhangig had moeten maken. Tot 15 april 2015 heeft R. onderzoek gedaan naar de gebreken en geprobeerd deze te verhelpen en was van een geschil tussen partijen nog geen sprake. Tot 15 april 2015 was er voor E. dan ook geen aanleiding rechtsvorderingen ter zake van de gebreken aan de transformatoren tegen R. aanhangig te maken. Een redelijke uitleg van artikel XI lid 6 van de FME-CWM voorwaarden brengt naar het oordeel van arbiters daarom mee dat de daarin genoemde vervaltermijn van een jaar niet voor 15 april 2015 is aangevangen.

Arbiters volgen wel het meer subsidiaire standpunt van R. dat uit artikel XI lid 6 van de FME-CWM voorwaarden volgt dat E. uiterlijk op 15 april 2016 een procedure tegen haar aanhangig had moeten maken. Bij brief van 15 april 2015 heeft R. aansprakelijkheid voor de gebreken aan de transformatoren afgewezen. Arbiters zijn van oordeel dat een redelijke uitleg van artikel XI lid 6 van de FME-CWM voorwaarden in de gegeven omstandigheden meebrengt dat de daarin genoemde vervaltermijn van een jaar op 16 april 2015 is aangevangen, zodat E. binnen een jaar na 16 april 2015, dus uiterlijk op 15 april 2016 rechtsvorderingen ter zake van de gebreken aan de transformatoren aanhangig had moeten maken tegen R., op straffe van verval van deze rechtsvorderingen. Dit heeft zij niet gedaan. E. heeft pas op 23 december 2016 (door het indienen van een memorie van eis bij de Raad) rechtsvorderingen aanhangig gemaakt tegen R.. Hieruit volgt dat haar rechtsvorderingen ter zake van de gebreken aan de transformatoren zijn vervallen.

Naar aanleiding van het beroep van E. op artikel 248 lid 2 BW (de beperkende werking van de redelijkheid en billijkheid) overwegen arbiters dat zij het beroep van R. op artikel XI lid 6 van de FME-CWM voorwaarden in de gegeven omstandigheden niet naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar achten. Daarbij kennen arbiters doorslaggevende betekenis toe aan de volgende omstandigheden. Het gaat in deze zaak om twee professionele partijen. Vervaltermijnen als opgenomen in artikel XI lid 6 van de FME-CWM voorwaarden zijn niet ongebruikelijk, zeker niet in de branches waarin partijen opereren. E. had daarop bedacht dienen te zijn. Bovendien had E., na afwijzing van de aansprakelijkheid door R. op 15 april 2015, een jaar de tijd om rechtsvorderingen ter zake van de gebreken in te stellen tegen R.

Arbiters verklaren E. niet-ontvankelijk in haar vorderingen voor zover deze zijn gebaseerd op de door haar gestelde subsidiaire grondslag dat R. tekort is geschoten in de nakoming van haar (oorspronkelijke) verplichtingen uit hoofde van de aannemingsovereenkomsten.

Als primaire grondslag voor haar vorderingen heeft E. gesteld dat R. toezeggingen heeft gedaan die zij niet is nagekomen, waardoor zij zou zijn tekortgeschoten in haar verplichtingen uit hoofde van de aannemingsovereenkomsten.

R. heeft erkend dat haar mededeling dat zij alles in het werk zal stellen om het gebrek aan transformator 59 te verhelpen te kwalificeren is als een toezegging die zij na diende te komen.

Arbiters delen het standpunt van R. dat zij met betrekking tot transformator 60 geen toezegging heeft gedaan waaraan zij is gebonden. Dit leidt ertoe dat de primaire grondslag voor de vorderingen van E. met betrekking tot transformator 60 door arbiters wordt afgewezen en dat dus de vorderingen van E. voor zover betrekking hebbend op transformator 60 door arbiters worden afgewezen.

Arbiters zijn van oordeel dat de toezegging van R. dat zij alles in het werk zal stellen om het gebrek aan transformator 59 te verhelpen een vermeerdering is van de verplichtingen van R. uit hoofde van de aannemingsovereenkomst voor transformator 59 en dus onderdeel uitmaakt van deze verplichtingen. Daaruit volgt dat op deze toezegging de FME-CWM voorwaarden van toepassing zijn.

Op de toezegging is naar het oordeel van arbiters echter niet artikel XI lid 6 van de FME-CWM voorwaarden van toepassing. Het door E. gestelde tekortschieten betreft immers niet het gebrek aan transformator 59, maar het niet nakomen van de toezegging. Dat de toezegging betrekking heeft op het verhelpen van het gebrek aan transformator 59 maakt dit naar het oordeel van arbiters niet anders.

Arbiters zijn van oordeel dat R. er niet alles aan gedaan heeft om het gebrek aan transformator 59 te verhelpen en dus haar toezegging niet is nagekomen, zodat zij tekortgeschoten is in de nakoming van haar verplichtingen uit hoofde van de aannemingsovereenkomst voor transformator 59. R. was naar het oordeel van arbiters ook in verzuim, nu E. uit de mededelingen van R. in - onder andere - haar e-mails van 15 april 2015 en 12 april 2016 mocht afleiden dat R. niet kosteloos nadere acties wilde uitvoeren om het gebrek aan transformator 59 te verhelpen en dus tekort zou schieten in de nakoming van haar verplichting er alles aan te doen om het gebrek te verhelpen.

Gelet op het voorgaande was E. op grond van artikel 6:265 BW gerechtigd de aannemingsovereenkomst voor transformator 59 te ontbinden, hetgeen zij bij brief van haar advocaat van 31 mei 2016 gedaan heeft per 10 juni 2016.

Arbiters overwegen dat de ontbinding van de aannemingsovereenkomst voor transformator 59 op grond van artikel 6:271 BW meebrengt dat de op grond van de overeenkomst verrichte prestaties ongedaan gemaakt moeten worden en dat dit betekent dat de door R. van E. ontvangen betaling van € 255.742,90 (inclusief BTW) door R. aan E. terugbetaald dient te worden. De door R. verrichte prestatie (de door haar uitgevoerde werkzaamheden aan de transformator) kan uit de aard daarvan niet ongedaan worden gemaakt. Daarvoor treedt op grond van artikel 6:272 lid 1 BW een vergoeding ter hoogte van de waarde van de prestatie in de plaats. Naar het oordeel van arbiters komt aan de prestatie van R. echter geen waarde toe, nu de door R. aan de transformator uitgevoerde werkzaamheden er niet toe hebben geleid dat E. de transformator weer kon of kan gebruiken.

Arbiters veroordelen R. aan E. een bedrag van € 255.742,90 te betalen, te vermeerderen met wettelijke rente vanaf 10 juni 2016, nu de aannemingsovereenkomst voor transformator 59 per die datum is ontbonden, zodat op die datum de terugbetalingsverplichting van R. is ontstaan.

Arbiters achten het redelijk dat beide partijen de helft van de arbitragekosten dragen en dat beide partijen hun eigen kosten van juridische bijstand dragen.

3. VONNIS van 17 september 2018

Zaaknummer: 17/02

Arbiters: mr. ing. E.R.C. van Toorenborg, ir. F. Sperling en ir. E.S. Hora Siccama

Onderhoudsovereenkomsten installaties; ontbinding; afwijzing schadevergoeding; geen verzuim; ingebrekestelling vereist; in reconventie betaling facturen

Op grond van diverse onderhoudsovereenkomsten voerde E. inspectie- en onderhoudswerkzaamheden uit aan installaties van aan B. in eigendom toebehorende wooncomplexen en bedrijfsruimten. B. heeft de overeenkomsten bij brief van 29 juli 2016 ontbonden wegens gestelde tekortkomingen van E. in de nakoming van de onderhoudsovereenkomsten. B. vordert van E. schadevergoeding ten bedrage van € 224.981,65 exclusief BTW. E. zou volgens B. zonder ingebrekestelling in verzuim zijn, onder meer omdat de onderhoudsovereenkomsten E. verplichtten tot een voortdurende prestatie en een deugdelijke prestatie gedurende lange tijd is uitgebleven.

Arbiters overwegen dat de bevoegdheid om een overeenkomst te ontbinden (artikel 6:265 BW) en de verplichting om schade wegens een tekortkoming te vergoeden (artikel 6:74 BW) in beginsel ontstaat op het moment dat een schuldenaar in verzuim is, tenzij nakoming blijvend onmogelijk is. Arbiters zijn van oordeel dat, indien E. tekort zou zijn geschoten in haar onderhoudsverplichtingen, nakoming door E. van die verplichtingen niet blijvend onmogelijk was. Arbiters zien niet in waarom het gestelde achterstallig of ondeugdelijk onderhoud niet alsnog door E. kon worden uitgevoerd. Ook de gestelde

tekortkomingen brengen naar het oordeel van arbiters niet zonder meer mee dat E. de expertise zou missen om deugdelijk na te komen.

Arbiters overwegen dat, voor zover geoordeeld zou moeten worden dat bepaalde schade door het alsnog uitvoeren van onderhoud door E. niet meer kon worden wegegenomen, de gestelde tekortkoming in zoverre niet voor herstel vatbaar is en nakoming blijvend onmogelijk is. Dit kan B. naar het oordeel van arbiters echter niet baten omdat B. pas voor het eerst in een gesprek op 12 juli 2016 de gestelde tekortkomingen aan E. heeft gemeld, terwijl zij reeds in mei 2016 tot herstel van gebreken is overgegaan. Ook heeft B. E. niet betrokken bij een in opdracht van B. uitgevoerd onderzoek naar de gebreken en heeft E. pas in oktober 2016 het naar aanleiding van dit onderzoek opgestelde rapport ontvangen. Arbiters zijn van oordeel dat B. door haar handelswijze E. de mogelijkheid heeft ontnomen om zich behoorlijk te verweren tegen de verwijten van B. en de gestelde schade. Naar het oordeel van arbiters moet een en ander voor rekening van B. blijven.

Arbiters beoordelen vervolgens of - indien aan de zijde van E. sprake was van een tekortkoming in het uitvoeren van het onderhoud - E. in verzuim verkeerde. Daartoe overwegen zij dat uit artikel 6:82 BW volgt dat voor het intreden van verzuim een ingebrekestelling nodig is, maar dat in een aantal situaties verzuim ook zonder ingebrekestelling kan intreden. Arbiters oordelen dat een ingebrekestelling vereist was waarin B. E. een redelijke termijn stelde om alsnog haar verplichtingen na te komen. Nu B. geen ingebrekestelling heeft verstuurd, was zij naar het oordeel van arbiters niet gerechtigd om tot ontbinding van de onderhoudsovereenkomsten over te gaan en is E. ook niet verplicht om schade wegens de gestelde tekortkomingen te vergoeden.

Arbiters volgen B. ook niet in haar stelling dat wanneer de overeenkomsten niet zijn ontbonden, zij de overeenkomsten bij brief van 29 juli 2016 met onmiddellijke ingang heeft beëindigd door opzegging. Naar het oordeel van arbiters stond het B. niet vrij om de overeenkomsten, die voor een bepaalde duur zijn aangegaan, tussentijds met onmiddellijke ingang te beëindigen.

Arbiters wijzen de vorderingen van B. af.

De door E. in reconventie gevorderde betaling van de factuur ten bedrage van € 9.886,- exclusief BTW voor de laatste onderhoudstermijn wijzen arbiters toe. Ook de door E. in reconventie gevorderde betaling van een factuur ten bedrage van € 5.215,- voor het vervangen van een pompmotor wijzen arbiters toe, nu B. hiervoor opdracht heeft gegeven en naar het oordeel van arbiters in het midden kan blijven of E. is tekortgeschoten in de nakoming van haar verplichtingen, zoals B. heeft gesteld, nu niet is gesteld of gebleken dat B. de overeenkomst tot het leveren en monteren van de pompmotor heeft ontbonden, vernietigd of een beroep heeft gedaan op opschorting.

Arbiters achten het redelijk dat B. de arbitragekosten in conventie en reconventie draagt en dat zij de kosten van juridische bijstand van E. vergoedt tot een bedrag van € 5.000,- (in conventie) en een bedrag van € 1.000,- (in reconventie).

4. VERSTEKVONNIS van 3 oktober 2018

Zaaknummer: 18/04

Arbiter: mr. ing. E.R.C. van Toorenborg

Arbitraal verstekvonnis; artikel 49 statuten Raad; artikel 1043a lid 2 RV; te late oplevering electrawerkzaamheden; schadevergoeding

K. en D. zijn overeengekomen dat D. electrawerkzaamheden voor K. zou uitvoeren. De werkzaamheden zijn vijf maanden later dan gepland opgeleverd. K. vordert schadevergoeding van D. ten bedrage van € 16.512,- en vergoeding van buitengerechtelijke incassokosten ten bedrage van € 1.500,-.

K. heeft onweersproken gesteld dat de ALIB 2007 van toepassing zijn op de overeenkomst tussen partijen, zodat arbiter hiervan uitgaat. Op grond van artikel 18 ALIB 2007 verklaart arbiter zich bevoegd van de vordering van K. kennis te nemen.

D. heeft, ofschoon zij daartoe naar het oordeel van arbiter behoorlijk in de gelegenheid is gesteld, geen verweer gevoerd, zonder daartoe gegronde redenen aan te voeren. Op grond van het bepaalde in artikel 49 van de statuten van de Raad en artikel 1043a lid 2 Rv is arbiter bevoegd aanstonds vonnis te wijzen.

De vorderingen van K. komen arbiter niet onrechtmatig of ongegrond voor, zodat arbiter deze vorderingen bij verstek toewijst.

Arbiter acht het redelijk dat D. de arbitragekosten vergoedt aan K. en dat zij de kosten van juridische bijstand van K. vergoedt tot een bedrag van € 750,-.

5. VONNIS IN HET BEVOEGDHEIDSINCIDENT d.d. 18 december 2018

Zaaknummer: 17/04

Arbiters: mr. ing. E.R.C. van Toorenborg, ing. P.J. Hoogkamer en ir. H.H.M. Witteveen

Bevoegdheidsincident; grensoverschrijdend geschil; artikel 18 ALIB 2007; artikel 10:166 BW; artikel 6:247 lid 2 BW; redelijke mogelijkheid tot kennisneming ALIB 2007; niet onredelijk bezwarend; rechtskeuzebeding; artikel 10 lid 1 Rome I Verordening

V. heeft met L. een overeenkomst gesloten voor de levering en installatie door V. van een Bolegg Terrace voliere systeem en een basis elektrische-, klimaat- en mechanische installatie voor vier stallen. L. heeft de facturen van V. tot een bedrag van € 157.713,40 onbetaald gelaten. V. vordert betaling van dit bedrag vermeerderd met de wettelijke handelsrente met 2% en vergoeding van buitengerechtelijke incassokosten.

V. stelt dat de Raad bevoegd is van haar vordering kennis te nemen en dat Nederlands recht van toepassing is. L. heeft de bevoegdheid van de Raad betwist en subsidiair gesteld dat Belgisch recht van toepassing is.

Arbiters overwegen dat sprake is van een grensoverschrijdend geschil, omdat het bedrijf van V. in Nederland gevestigd is en het bedrijf van L. in België. Arbiters zijn van oordeel dat daarom aan de hand van artikel 10:166 BW moet worden beoordeeld of de in artikel 18 lid 2 ALIB 2007 opgenomen arbitrageclausule materieel rechtsgeldig is. Omdat een overeenkomst tot arbitrage materieel rechtsgeldig is indien zij geldig is naar het recht van de plaats van arbitrage en artikel 18 lid 2 ALIB 2007 bepaalt dat Den Haag als plaats van arbitrage heeft te gelden, is de arbitrageclausule rechtsgeldig indien deze geldig is naar Nederlands recht.

Of partijen zijn overeengekomen dat op de overeenkomst de ALIB 2007 van toepassing zijn, zal naar het oordeel van arbiters moeten worden beantwoord aan de hand van de algemene regels van aanbod en aanvaarding, omdat ingevolge het bepaalde in artikel 6:247 lid 2 BW, afdeling 6.5.3. BW niet op de overeenkomst tussen partijen van toepassing is. Arbiters overwegen dat dit betekent dat de bepalingen over het ter hand stellen van algemene voorwaarden (artikel 6:233 BW e.v.) in dit geval toepassing missen, maar dat dit er niet aan af doet dat L. bij het sluiten van de overeenkomst wel een redelijke mogelijkheid moet hebben gehad om kennis te nemen van de ALIB 2007.

Zowel in de door V. aan L. toegezonden offerte als in de door L. ondertekende opdrachtbevestiging is direct boven de plek waar voor akkoord kon worden getekend opgenomen: "*Leveringsvoorwaarden: Volgens ALIB voorwaarden 2007 (zie bijlage)*". Arbiters zijn van oordeel dat V. hiermee op begrijpelijke wijze heeft aangegeven dat zij, als een van de wezenlijke afspraken, wenste dat de ALIB 2007 op de overeenkomst van toepassing waren. L. heeft dan ook, door de overeenkomst voor akkoord te tekenen, de toepasselijkheid van de ALIB 2007 aanvaard. Bovendien heeft L. voor de totstandkoming van de overeenkomst ruimschoots de tijd genomen en voldoende tijd gehad om de offerte te bestuderen. Arbiters zijn dan ook van oordeel dat L., ook indien de ALIB 2007 niet voorafgaand aan het sluiten van de overeenkomst door V. aan L. zijn toegezonden, een redelijke mogelijkheid heeft gehad om van de algemene voorwaarden kennis te nemen. Uit de in de offerte en de opdrachtbevestiging opgenomen tekst had L. in ieder geval moeten begrijpen dat het de bedoeling van V. was dat de algemene voorwaarden als bijlage werden meegestuurd. Gelet op de ook in de offerte en opdrachtbevestiging opgenomen mededeling dat de algemene voorwaarden op eerste verzoek worden toegezonden, had L. indien de algemene voorwaarden niet waren meegestuurd deze bij V. op kunnen vragen. Arbiters concluderen dat met de aanvaarding van de algemene voorwaarden L. de daarin opgenomen bepalingen heeft geaccepteerd, waaronder het arbitragebeding.

Naar het oordeel van arbiters kan uit de door L. aangevoerde feiten en omstandigheden niet volgen dat het arbitragebeding onredelijk bezwarend is of in strijd met de redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar. Daarbij wegen arbiters mee dat sprake is van twee professionele partijen die een overeenkomst zijn aangegaan voor een bedrag van ruim € 1.000.000,- en dat een arbitragebeding bij overeenkomsten als deze ook niet ongebruikelijk is. Dat artikel 18 lid 3 ALIB 2007 V., in afwijking van het arbitragebeding, de mogelijkheid biedt het geschil aan de gewone rechter voor te leggen maakt

naar het oordeel van arbiters niet dat het beding jegens L. onredelijk bezwarend is of in strijd met de redelijkheid en billijkheid.

Omdat partijen door middel van het arbitragebeding zijn overeengekomen dat geschillen zullen worden beslecht overeenkomstig de statuten van de Raad, verklaren arbiters zich bevoegd.

L. heeft zich op het standpunt gesteld dat wanneer arbiters bevoegd zijn van het geschil kennis te nemen, het rechtskeuzebeding van artikel 18 lid 1 ALIB 2007 toepassing mist en dat Belgisch recht van toepassing is.

Arbiters overwegen dat de geldigheid van het rechtskeuzebeding op grond van de hoofdregel van artikel 10 lid 1 van de Rome I Verordening aan de hand van het beweerdelijk gekozen recht moet worden beoordeeld. Aangezien in het rechtskeuzebeding van artikel 18 lid 1 ALIB 2007 is opgenomen dat op de overeenkomst Nederlands recht van toepassing is, dient de geldigheid van het rechtskeuzebeding aan de hand van Nederlands recht beoordeeld te worden.

Omdat naar het oordeel van arbiters de ALIB 2007 rechtsgeldig zijn overeengekomen en op de overeenkomst van toepassing zijn, zijn partijen door middel van artikel 18 lid 1 ALIB 2007 ook overeengekomen dat op de overeenkomst Nederlands recht van toepassing is. Arbiters zijn van oordeel dat de aanvaarding door L. van de ALIB 2007 tevens geacht moet worden te zijn gericht op het rechtskeuzebeding.

Naar het oordeel van arbiters kan uit de door L. aangevoerde feiten en omstandigheden niet volgen dat het rechtskeuzebeding onredelijk bezwarend is of in strijd met de redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar. Bij een overeenkomst tussen twee professionele partijen is het (mede gelet op het internationale karakter van de overeenkomst) niet ongebruikelijk om een rechtskeuzebeding overeen te komen.

Arbiters zijn van oordeel dat het rechtskeuzebeding, waarin is bepaald dat Nederlands recht op de overeenkomst van toepassing is, tussen partijen rechtsgeldig is overeengekomen. De incidentele vordering van L. om Belgisch recht van toepassing te verklaren wijzen arbiters af.

Arbiters achten het redelijk dat L. de arbitragekosten in het bevoegdheidsincident vergoedt aan L. en dat L. de kosten van juridische bijstand van V. vergoedt tot een bedrag van € 4.000,-.